

Gesprek voor onderweg

De monniken als teken voor onze samenleving!?

- 1) De monniken stellen **het teken van ongehuwd zijn**, zij leven in gemeenschap, ze kiezen voor een solidaire levenswijze. Ze willen niet meer zijn dan de ander en beoefenen de gastvrijheid. Zij doen ook afstand van een exclusieve relatie, om zich volledig in te zetten voor de broeders in de gemeenschap, een duidelijke keuze voor dienstbaarheid en voortdurende zorg voor elkaar.

Een afspraak met de solidariteit

*Omdat aandacht voor de ander niet meer zo vanzelfsprekend is,
zijn er mensen en groepen nodig die zich houden aan hun afspraak met de solidariteit.*

*Omdat sociaal burgerschap niet meer algemeen verspreid is,
zijn er mensen en groepen nodig die niet opkomen voor eigen belang
maar voor gemeenschappelijke belangen.*

*Omdat naastenliefde en zin voor rechtvaardigheid niet aangeboren zijn,
niet zomaar in mensen tot leven komen, is er sociale beweging nodig,
mensen die zich oefenen in de zorg voor de naasten,
mensen die een cultuur van solidariteit en rechtvaardigheid bevorderen.*

*Laten we samen kiezen en ons inzetten voor een samenleving
bedacht op welzijn voor iedereen.*

Laten we samen kiezen en ons inzetten voor een levensstijl van toewending naar de ander.

- 2) De monniken stellen **het teken van de gelofte van armoede**: zij houden niets in persoonlijk bezit. Zij leven sober en delen met anderen. Wij merken dat zij niets tekort komen. Zo relativeren zij de gehechtheid aan materiële en aardse dingen.

*Hoe zit het met mijn levensstijl? Waar verschilt die heel duidelijk met die van de monniken? Hoe belangrijk zijn materiële dingen in mijn persoonlijk leven?
Aan wat ben ik echt gehecht?*

- 3) De monniken stellen **het teken van de gelofte van gehoorzaamheid** (aan God en Bijbel) **en tijd voor gebed**. Zo stellen zij zich open voor Gods aanwezigheid en Gods droom over ons leven, zodat zij meer 'beeld van God' kunnen worden.

Een abdij straalt stilte, rust en verdieping uit. Waar vinden wij in ons dagelijks – meestal drukke leven – tijd voor die elementen?

Wat is de ziel of de diepere motivatie van de betrokkenheid op elkaars verhaal, op het verhaal van mensen dichtbij en veraf?

De ziel of diepere motivatie kunnen de mensenrechten zijn.

De diepere motivatie voor christenen is : omdat God zelf zo is, God komt ook in beweging, God is bewogen door mensen. Het kunnen bewogen worden is misschien juist 'God in ons'.

Gezegd met de woorden van de biechtende kardinaal:

“De genegenheid van God rondom ons uitdrukken”.

Vanuit een vruchtbare dialoog tussen de realiteit waarin ik leef en het evangelie dat me leidt.

De tederheid van God incarneren is de opdracht van elke christen en van onze kerk!

God ervaren via aangeraakt worden en daardoor zelf aanraken.

“Ooit bevond ik mij in Calcutta. Ik zag er een van de zusters Missionarissen van Naastenliefde die heel zacht met haar hand het voorhoofd van een stervende Indiër streelde. Geloof me vrij, die streling had de zachtheid van de bries. Ik kan u verzekeren dat ik die dag God heb gezien in die zachte bries. Ik knielde naast de zuster en wij bleven er samen zitten tot het leven hem zonder een zucht verliet. Een lichte bries van een streling, een onzichtbare bries van een uitdovende zucht, we waren ver verwijderd van de windvlaag van macht en rijkdom. “

(Biecht van een kardinaal, pagina 145)

“Mijn kardinaal besloot: Hier (in polikliniek) probeer ik aan Poo, de jonge zieken en gehandicapten de tederheid te tonen die God koestert voor alle kinderen op aarde wat ook hun gezondheidstoestand is, wat ze in hun leven hebben gerealiseerd en tegen welke ontgoochelingen ze zijn aangelopen. De visie van een Kerk wier belangrijkste zorg het is de tederheid van God te incarneren, noemden we het Principe van Poo.”

(De kardinaal hoopt, pagina 9)

“Ik weiger mij te focussen op het aantal gedoopten of praktiserenden, of op de manier waarop nog meer sacraliteit in de liturgieën gestopt moet worden om onze christelijke identiteit nog meer in het daglicht te stellen. Ik weiger dat in naam van het gezond verstand: hoe wilt u dat iemand in God gelooft, indien hij niet de gelegenheid krijgt iets van Hem te voelen? En hoe wilt u dat de tederheid van God gevoeld wordt, als er geen mensen zijn om ze door te geven en te incarneren?”

(Biecht van een kardinaal, pagina 277)